

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **L. H.**, bytem Š. 43, P., proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravní správy se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 06. 2016, č. j. JMK 101553/2016, sp.zn.: S-JMK 161376/2016/ODOS/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že MěÚ Boskovice, odbor dopravy žalobci rozhodnutím ze dne 26. 10. 2015 uložil pokutu ve výši 2 500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000,- Kč za to, že porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a tím spáchal z nedbalosti přešůpek podle § 125 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které pak doplnil.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 06. 2016 podle ust. § 90 odst. 5 správní řád odvolání zamítl a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdil.

Napadené rozhodnutí dle žalobce je nezákonné, proto proti němu podává žalobu.

II. Žalobní body

Nevyrozumění žalobce o konání ústního jednání

Vydání rozhodnutí ze strany prvoinstančního orgánu předcházelo pouze jediné ústní jednání, konané dne 15. 10. 2015, v jehož rámci bylo provedeno dokazování. K tomu prvoinstanční správní orgán uvedl: „*Předvolání bylo v návaznosti na ust. §20 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, obviněnému zasláno na adresu trvalého pobytu, kdy obviněný si písemnost převzal do vlastních rukou dne 13. 08. 2015. Ve stanovený termín se obviněný nedostavil, ani se včas a řádně neomluvil, proto Městský úřad Boskovice v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů byl skutek projednán bez přítomnosti obviněného.*“

Žalobce však písemnost do vlastních rukou nepřevzal a ta mu nebyla doručena žádným jiným způsobem. Zásilku na dané adrese převzal Mgr. Z. H., nar. ..., trvale bytem N. 33, přičemž poštovní doručovatelce předložil občanský průkaz č. ... Nicméně do sféry žalobce se daná písemnost nedostala a ten se o jejím doručování dozvěděl až s mnohaměsíčním odstupem. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu žádal, „*aby byla jako důkaz provedena dodejka k dané písemnosti (pokud tato vůbec existuje), na níž by v případě převzetí písemnosti obviněným musel být 1) podpis totožný s podpisem obviněného; 2) číslo občanského průkazu totožné s číslem OP obviněného.*“ Dále žalobce jako důkaz přiložil kopii svého občanského průkazu č. ...

K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „*K odvolací námitce vůči projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného resp. k tvrzenému nedoručení oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání odvolací orgán uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání ze dne 10. 08. 2015, č.j. DOP/DP-328/2015, bylo doručeno přímo do vlastních rukou účastníka dne 13. 08. 2015 (vypraveno 12. 08. 2015) na adresu N. 33, S. 1 (viz doručenka zasílané písemnosti – o správnosti doručení nemá správní odvolací orgán pochyb, netřeba v tomto směru provádět další dokazování).*“

Žalobce nijak nezpochybňoval „správnost doručení“, právě naopak.

Ačkoliv žalobci není obsah předmětné doručení znám, lze předpokládat, že se neshodují

- a) jméno, když žalobce se jmenuje L. H. a zásilku převzal Z. H.;
- b) číslo občanského průkazu, když žalobce má OP č. ... a písemnost převzal Z. H. na svůj OP č. ...;
- c) podpis na doručence, který musí být rozdílný od podpisu žalobce (k porovnání viz podpis žalobce v OP, na žalobě i veškerých listinách v rámci komunikace se správními orgány).

Ačkoli žalobce v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu namítal, že na doručence nemůže být „*1) podpis totožný s podpisem obviněného; 2) číslo občanského průkazu totožné s číslem OP obviněného*“, přičemž tyto skutečnosti doručení písemnosti žalobci vyvracejí, žalovaný se s těmito námitkami nijak nevypořádal, ani nevysvětlil, na základě jakých konkrétních skutečností dospěl k závěru, že doručeno bylo žalobci.

Nevypořádání se s těmito námitkami zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, viz např. rozsudek NSS č.j. 8 As 59-2012-29 ze dne 29. 05. 2013, kdy soud uvedl, že *„Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, např. pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, proč soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, neshledal důvodnou právní argumentaci v žalobě, nebo proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž v případě, kdy soud opomněl vypořádat některé s uplatněných námitek.“*

Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Ústní jednání a dokazování tedy bylo provedeno nezákonně, neboť obviněný nebyl řádně předvolán a neměl tak možnost se jednání osobně zúčastnit, vyjádřit se k věci, navrhnout důkazy apod. V tomto směru pak odkazoval na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu např. rozsudek NSS 2 As 70/2010-63 ze dne 17. 03. 2011 či rozsudek téhož soudu č.j. 7 As 9/2009-66 ze dne 12. 03. 2009 a rovněž odkázal na nálezy u Ústavního soudu II. ÚS 788/02 ze dne 11. 03. 2004, v němž konstatoval: „Pochybnosti stran řádného předvolání totiž nutně musí vést k závěru, že stěžovatel řádně předvolán nebyl. I v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného. Vedle toho pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, i k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí.“

Nesprávné doručování předvolání

Otázka správnosti doručování je v zásadě irelevantní, neboť předvolání žalobci doručeno nebylo, písemnost byla vydána jiné osobě a vzhledem k této skutečnosti není podstatné, na jaké adrese k tomu došlo.

Přesto však žalobce upozornil na skutečnost, že na místě přestupku policejní hlídce sdělil adresu pro doručování Š. 43, P., přičemž výslovně uvedl, že žádá, aby mu bylo doručováno na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu N. 33, S.

K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „Současně odvolací orgán konstatuje, že uvedení adresy pro doručování Policii ČR na oznámení o přestupku nelze považovat za uvedení doručovací adresy ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu, jelikož sdělení o doručovací adrese nebylo provedeno výslovně a přímo správnímu orgánu I. stupně“.

Policie ČR však se žalobcem žádné řízení nevedla a vést nechtěla a neměla v úmyslu doručovat mu jakékoliv písemnosti. Příslušníci PČR sepsali oznámení přestupku pouze za účelem jeho předání správnímu orgánu. Žalovaný tedy správnímu orgánu sdělil doručovací adresu, a to prostřednictvím Policie ČR. Uvádění doručovací adresy příslušníkům PČR by postrádalo smyslu, kdyby ji správní orgán následně mohl ignorovat. Žalobce výslovně sdělil doručovací adresu pro potřeby správního řízení a legitimně očekával, že mu správní orgán bude na tuto adresu doručovat. Ke skutkové totožné věci viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 07. 2011, č.j. 7 As 16/2012-58, kde soud doručování na adresu uvedenou příslušníkům PČR

výslovně označil za legitimní a správný postup s tím, že pro doručování na jinou adresu neexistoval důvod. Soud však naopak nevyslovil hypotézu zastávanou žalovaným, že správní orgán měl povinnost doručovat na adresu trvalého pobytu a uvedenou doručovací adresu ignorovat:

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalobní *námítka ohledně nesprávnosti doručení je nedůvodná, protože předvolání bylo stěžovateli doručeno vždy na adresu, která byla zjištěna v době spáchání přestupku....* V daném případě měl magistrát k dispozici adresu, která byla zjištěna policisty při kontrole, na tuto adresu po celou dobu správního řízení v I. stupni magistrát stěžovateli doručovat písemnosti a stěžovatel poté na ně reagoval. *Za této situace neměl sebemenší důvod k pochybnostem a tedy k tomu, aby ověřoval adresu stěžovatele nebo dokonce mu doručoval na jinou adresu.*

Navrhoval proto, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 06. 2016 zrušil a rovněž tak rozhodnutí MěÚ Boskovice ze dne 26. 10. 2015 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a dále, aby soud zavázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření v žalobě žalovaný uvedl následující:

S první žalobní námitkou, jak uvedl, se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl, že oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání ze dne 10. 08. 2015 č.j. DOP/DP-328/2015 bylo doručeno přímo do vlastních rukou účastníka řízení dne 13. 08. 2015 (vypraveno dne 12. 08. 2015) na adrese N. 33, S. 1 (viz doručenka zasílané písemnosti – o správnosti doručení nemá správní odvolací orgán pochyb, netřeba v tomto směru provádět další dokazování). Žalovaný setrvává na svém stanovisku, přičemž doplnil, že žalobce si sám mohl obstarat potřebné doklady u České pošty, a.s. Žalovaný však, jak již uvedl, v tomto směru žádné pochybnosti nemá, kdy vylučuje doručení jiné osobě (zásilka je označená jako písemnost určená do vlastních rukou, současně je zásilka identifikována mj. i rokem narození tak, aby nemohlo dojít k potenciální záměně s osobou stejného jména v místě bydliště – např. právě otec dál vs. syn). Žalobce mohl skutečnosti ohledně tvrzeného nedoručení podpořit, avšak takto neučinil. Stran důkazní síly doručení se zabýval Krajský soud v Brně např. v rozsudku č.j. 57 As 98/2010-21 ze dne 01. 07. 2011, kde odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 03. 2010 č.j. 9 As 65/2009-61. V tomto rozsudku NSS formuloval myšlenku, že důkazní síla doručení není zpochybněna, pokud žalobce nepředestřel věrohodnou skutkovou verzi reality, kterou by žalovaný byl povinen učinit předmětem dokazování.

K druhé žalobní námitce, týkající se nedoručování na doručovací adresu, žalovaný uvedl, že i s touto žalobní námitkou se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl, že uvedení adresy při doručování Policii ČR na oznámení o přestupku nelze považovat za uvedení doručovací adresy ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu, jelikož sdělení o doručovací adrese nebylo provedeno výslovně a přímo správnímu orgánu I. stupně. Odvolací orgán v tomto bodě odkázal na konstantní judikaturu NSS, rozsudek ze dne 23. 06. 2011, č.j.: 5 As 72/2010-60. Uvedená judikatura přímo řeší otázku doručovací adresy a jejich formu a náležitosti. Naopak rozsudek NSS uvedený žalobcem ze dne 27. 07. 2011, č.j. 7 As 16/2012-58 absolutně nedopadá na žalovaným posuzovaný případ, jelikož řeší uplatnění fikce doručení ve vztahu k § 24 odst. 1 správního řádu.

Žalobce dále poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

S tímto žalovaný rovněž nesouhlasil, neboť žalovaný se v odůvodnění vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Za situace, že věcně reagoval na odvolací námitky, vyslovil názor, ten odůvodnil a podpořil judikaturou, nemůže být napadené rozhodnutí označeno za nepřezkoumatelné.

Z výše uvedených důvodů žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Podaná žaloba není důvodná. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, srozumitelné, vydané v souladu s platnou právní úpravou a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z připojených právních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.

V připojeném spise Policie ČR č.j. KRBP-175406/PŘ-2015-060106-JAD se nachází Oznámení o přestupku Policií ČR Městskému úřadu Boskovice ze dne 05. 08. 2015, Oznámení o přestupku ze dne 16. 07. 2015, jehož součástí je výstup z měřicího zařízení, Záznam o přestupku ze dne 16. 07. 2015, 13:25:53 h, týkající se vozidla reg. zn. ..., tov. zn. Renault VEL SATIS, šedé barvy, Úřední záznam PČR ze dne 16. 07. 2015, Ověřovací list silničního radarového rychloměru RAMER 7 CCD, jímž byla měřena rychlost vozidla, Osvědčení školícího technika RAMET C.H.M. a.s. Kunovice o absolvování odborné přípravy pro obsluhu a údržbu silničního rychloměru typu RAMER 7, AD9, RAMER 10 PolCam PC2006 ze strany policisty Davida Janíka a výpis z evidenční karty řidiče, to je žalobce.

Pokud jde o tento policejní spis, v Oznámení přestupku ze dne 16. 07. 2015 zpracovaný PČR je u žalobce uvedeno jeho jméno a příjmení, datum narození, rodné číslo, číslo OP i číslo ŘP, dále uvedeno trvalý pobyt N. 33, adresa pro doručování P., Š. 43.

10. 08. 2015 zahájil Městský úřad Boskovice, odbor dopravy pod sp.zn. DOP/DP-328/2015 řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění, kterého se měl L. H. dopustit tím, že dne 16. 07. 2015 v 13:26 hod. řídil na silnici II/150 v obci Žďár, okres Blansko, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, automobil tovární značky Renault VEL SATIS SPZ: ... (CZ) nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla PČR naměřena rychlost jízdy 77 km/h, kdy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h, mu byla jako nejnižší skutečný rychlost naměřena rychlost jízdy 74 km/h, kdy se jedná o opakované spáchání přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát a současně byl dle § 59 správního řádu předvolán k ústnímu jednání v této věci na den 19. 10. 2015 v 15:30 hod. v budově MěÚ Boskovice, odbor dopravy.

K tomuto Oznámení je připojena doručenka, z níž vyplývá, že bylo zasíláno na adresu L. H. (...) N. 33, S. 1, na doručence v kolonce Prohlášení příjemce zásilky je uvedeno tiskacím písmem u jména a příjmení příjemce L. H., pod tím Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemcem adresát: je uvedeno v kolonce potvrzení převzetí této zásilky datum 13. 08. 15 a

podpis H. Na doručence je i jméno a příjmení pracovníka pošty a jeho vlastnoruční podpis, tedy toho, kdo zásilku doručoval.

Ve spise se pak nachází Protokol o ústním projednání přestupku na MěÚ Boskovice, odbor dopravy ze dne 19. 10. 2015. Bylo zjištěno, že k jednání se nedostavil žalobce, bylo konstatováno, že předvolání bylo v návaznosti na ust. § 20 správní řád obviněnému zasláno na adresu trvalého pobytu, obviněný si písemnost převzal do vlastních rukou dne 13. 08. 2015. Obviněný se k ústnímu jednání nedostavil, ani se včas a řádně neomluvil, a proto v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, byl skutek projednán bez přítomnosti obviněného.

Z protokolu pak vyplynulo, že bylo provedeno u ústního jednání dokazování a to čtením přestupkového spisu Policie ČR č. KRPB-175406/PŘ-2015-060106-JAD, který obsahuje oznámení přestupku, oznámení přestupku sepsaném na místě, záznam o přestupku, úřední záznam, ověřovací list č. 217/14, osvědčení č. 001/2014 ze dne 27. 02. 2014, evidenční kartu řidiče.

V protokolu o ústním jednání pak správní orgán věc zhodnotil tak, že uvedl, že má na základě uvedeného dokazování za to, že přestupek obviněného je spolehlivě zjištěn a prokázán, proto bude vydáno rozhodnutí, kterým bude obviněný uznán vinným za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Rozhodnutí bude obviněnému zasláno na adresu trvalého pobytu.

MěÚ Boskovice pod č.j. DOP/DP-328/2015 vydal dne 26. 10. 2015 rozhodnutí, když uznal žalobcem vinného z přestupku a to toho, který byl popsán již v oznámení o zahájení správního řízení a za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho měsíce a dále byl zavázán k povinnosti zaplatit náklady přestupkového řízení v paušální částce 1 000,- Kč.

Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno na adresu N. 33, S. 1, zásilka byla připravena k vyzvednutí 29. 10. 2015 (vypravena 27. 10.), adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení a zásilka byla vložena do schránky dne 10. 11. 2015.

16. 11. žalobce požádal správní orgán o poskytnutí všech informací obsažených ve spisovém materiálu vedeném pod č. j. DOP/DP-328/2015 a to ve lhůtě 15 dnů dle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.

18. 11. 2015 byl žalobce vyzván ze strany správního orgánu k odstranění nedostatků podání a uvedeno, že vzhledem ke skutečnosti, že v žádosti neuvádí konkrétně, o jaké dokumenty má zájem, žádal ho správní orgán dle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o doplnění žádosti a to nejpozději do 30 dnů od převzetí této písemnosti.

24. 11. 2015 zaslal žalobce správnímu orgánu sdělení, že má zájem o veškeré dokumenty, které se v předmětném spisovém materiálu nacházejí.

25. 11. 2015 zasílá správní orgán žalobci oznámení o hrazení nákladů za poskytnuté informace v celkové částce 115,- Kč.

25. 11. 2015 bylo doručeno MěÚ Boskovice odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku.

26. 11. 2015 zasílá MěÚ Boskovice žalobci na adresu N. 33 výzvu k odstranění nedostatků podání (odvolání) a to z toho důvodu, že jím podané odvolání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti (v odvolání není uvedeno, co navrhuje – např. napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, ani v čem je spatřován rozpor mezi právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo a to v návaznosti na ust. § 37 odst. 3 správní řád, ve znění pozdějších předpisů a byla mu stanovena lhůta k odstranění vad podání.

16. 12. 2015 žalobce zaslal doplněné odvolání, uvádí tytéž skutečnosti, jako v později podané žalobě a přikládá k tomu kopii svého OP, jehož číslo je ..., kde uvedeno mj. místo trvalého pobytu N. 33, okres S.

28. 06. 2016 pod č. j. JMK 101553/2016, sp.zn.: S-JMK 161376/2016/ODOS/Ib vydal žalovaný rozhodnutí, kdy odvolání žalobce proti rozhodnutí MěÚ Boskovice ze dne 26. 10. 2015 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že neshledal pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně respektoval práva obviněného, které mu jako účastníkovi řízení o přestupku přísluší podle správního řádu a zákona o přestupcích.

K odvolací námitce vůči projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného resp. tvrzenému nedoručení oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání odvolací orgán uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že oznámení o zahájení o přestupku a předvolání ze dne 10. 08. 2015 bylo doručeno přímo do vlastních rukou účastníka dne 13. 08. 2015 (vypraveno dne 12. 08. 2015) na adrese N. 33, S. 1 (viz doručka zasílané písemnosti – o správnosti doručení nemá správní odvolací orgán pochyb, netřeba v tomto směru provádět další dokazování). Současně odvolací orgán konstatoval, že uvedení adresy pro doručování pro Policii ČR na oznámení o přestupku nelze považovat za uvedení doručovací adresy ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu, jelikož sdělení o doručovací adrese nebylo provedeno výslovně a přímo správnímu orgánu I. stupně. Odvolací orgán v tomto bodě pak odkazuje na konstantní judikaturu NSS, rozsudek ze dne 23. 06. 2011, č.j.: 5 As 72/2010-60, z něhož konstatoval, že *„Podle § 20 odst. 1 věty první správního řádu platí, že fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že správní orgán má přednostně doručovat účastníku řízení na adresu pro doručování. Co se touto adresou rozumí, plyne, z ust. § 19 odst. 3 správního řádu, dle kterého nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu. Z obsahu správního spisu není zřejmé, že by stěžovatel správnímu orgánu I. stupně jakýmkoli způsobem sdělil svou adresu pro doručování; proto mu tento orgán, zcela v souladu se zněním § 20 odst. 1 správního řádu, doručoval na adresu jeho trvalého pobytu, i kdyby snad správní orgán od rodičů stěžovatele nebo od policejních orgánů zjistil jinou*

adresu, na které se stěžovatel fakticky zdržuje, nebyl by dán zákonný důvod na ni doručovat, neboť na *adresu pro doručování* (tedy adresu odlišnou od *adresy trvalého pobytu*) lze účastníku řízení zasílat písemnost, jen jestliže on sám takovou adresu správnímu orgánu sdělí a výslovně požádá o doručování na takovou adresu a jsou-li splněny i další zákonné podmínky podle § 19 odst. 3 správního řádu. Taková situace však nenastala. Lze jistě připustit, že správní orgán mohl stěžovateli doručovat i na jinou adresu, než do místa jeho trvalého pobytu, neboť správní řád v ust. § 20 odst. 1 větě první za středníkem stanoví, že „*fyzické osobě lze (...) doručit, kdekoli bude zastížena*“; takový postup však nejen není jeho povinností a je též spojen s nemožností případného doručování fikcí.“

Pokud tedy správní orgán I. stupně seznal, že osoba obviněného byla řádně předvolána a oznámení o zahájení řízení bylo řádně doručeno na adresu trvalého bydliště, a ústní projednání přestupku konal bez přítomnosti obviněného (dle dikce ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích), nebyl postup správního orgánu I. stupně v rozporu s právními předpisy.

Odvolací orgán tak může zkoumat soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. V první řadě se zabýval souladem prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy v otázce zjištění stavu věci. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí pak mimo jiné vyplývá, že z materiálů předložených policisty vyplývá, že měření rychlosti jízdy vozidla obviněného bylo prováděno hlídkou Policie ČR měřícím zařízením RAMER 7CCD, výrobní číslo 192/94. Je zřejmé, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, jelikož výsledný snímek nezachycuje jiný objekt (kromě cyklisty, který nemohl mít vliv na odraz mikrovlnného záření), nemohlo tedy dojít k reflexi mikrovlnného záření či k falešnému odrazu. Z materiálů poskytnutých policisty je zřejmé, že policista, který obsluhoval měřící zařízení, absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu předmětného rychloměru (potvrzení ze dne 27. 02. 2014). Toto měřící zařízení bylo ověřeno autorizovaným metrologickým střediskem, o čemž svědčí ověřovací list č. 217/14, který je taktéž součástí spisové dokumentace, k prokázání porušení nejvyšší dovolené rychlosti a tedy k vydání rozhodnutí ve věci samé plně postačuje oznámení o přestupku, výstup z měřícího zařízení, ověřovací list k radaru a výpis z evidenční karty řidiče (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 02. 2014, č.j. 4 As 118/2013-61). Odvolací orgán uzavírá, že ohledně naměřené rychlosti jízdy vozidla obviněného neshledává jakékoliv důvodné pochybnosti a tomuto měření přikládá maximální míru přesnosti. Jak bylo výše uvedeno, zasahující policisté zjevně postupovali v souladu s návodem k obsluze, jelikož výsledkem měření byl právě výstup z měřícího zařízení s naměřenou rychlostí. Správní orgán I. stupně taktéž řádně zohlednil odchylku nepřesnosti měření stanovené výrobcem rajky o lokačního zařízení ± 3 km/h od naměřené rychlosti. Odvolací orgán tedy uzavírá, že ohledně naměřené rychlosti vozidla obviněného neshledává jakékoliv důvodné pochybnosti a tomuto měření přikládá maximální míru přesnosti.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na dne 25. 10. 2017. Žalobce u uvedeného jednání uvedl, že se odvolává na obsah písemné žaloby a dodal, že trvá na tom, že se nedozvěděl zákonným způsobem o jednání o přestupku u správního orgánu I. stupně. Už když byl stavěn policisty a bylo sepsáno oznámení přestupku, policistům sdělil nejenom adresu trvalého pobytu ale i adresu pro doručování, což je P., Š. 43. Na tuto adresu však nebylo žalobci doručeno sdělení o nařízení ústního jednání ze strany správního orgánu. Toto bylo

doručeno na adresu jeho trvalého bydliště, a to N. 33. Uvedenou zásilku však žalobce nepřevzal, převzal ji jeho otec Z. H. Stává se, že některé zásilky žalobci nejsou zasílány na doručovací adresu do P., ale na adresu trvalého bydliště. Tyto zásilky obvykle převezme otec žalobce, a když se do místa trvalého bydliště jednou za měsíc nebo za dva měsíce žalobce dostane, tak mu je předá. Pokud jde o konkrétně zásilku, o níž hovoří, šlo o oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k nařízenému jednání do Boskovic, otec žalobce na tuto zásilku zapomněl a žalobci do rukou se dostala až poté, kdy již bylo po jednání u správního orgánu. N. jsou předměstí S. a stává se, že poštovní doručovatelka předá i zásilku určenou do vlastních rukou tomu, kdo je v místě bydliště přítomen. To se stalo i v případě doručení předvolání k nařízenému jednání v přestupkové věci. Na poště se žalobce informoval dodatečně, kdo za něj skutečně zásilku převzal, sdělili mu, že s takovým odstupem času mu to již nedokáží říci, neboť doručenky odesílají tomu, kdo zásilku zasílal.

U jednání soudu 25. 10. 2017 soudkyně předložila k nahlédnutí žalobci doručenku připojenou k oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání.

Poté, kdy si doručenku žalobce prohlédl, uvedl, že na ní není jeho podpis. O tom, že probíhá přestupkové řízení vůči jeho osobě, se dozvěděl, až když přišlo rozhodnutí prvoinstančního orgánu. To mu bylo již doručeno fikcí, a protože se v místě bydliště nezdržoval, zásilka mu byla vhozena do schránky. Teprve poté zjistil, že probíhá přestupkové řízení, a když o tom doma hovořili, otec si vzpomněl, že nějaká doporučená písemnost žalobci došla, že ji od pošťačky převzal a zapomněl ji žalobci dát. Tuto zásilku pak našel mezi svou poštou. Stalo se pouze v jednom případě, a to v tomto konkrétním, kdy poštovní doručovatelka doporučenou zásilku určenou do vlastních rukou žalobce předala jeho otcí. Ohledně doručování této zásilky žalobce, jak uvedl, několikrát telefonicky komunikoval s poštou a bylo mu řečeno, že do jednoho roku od převzetí zásilky se dá v záznamech pošty zjistit, kdo zásilku skutečně převzal, tedy číslo OP osoby, která zásilku převzala. Je sice pravdou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce obdržel do jednoho roku, ovšem věc doručování předvolání začal řešit až v souvislosti s podanou žalobou. Předmětnou zásilku, v níž bylo uvedeno datum jednání ve věci přestupku si ani nemohl dne 13. 08. 2015 vyzvednout, tedy v den, jehož datum je na zásilce uvedeno, neboť je zaměstnán v P. na osmihodinovou pracovní dobu, takže by se ve všední den ani do místa trvalého bydliště nedostal. Myslel si totiž, že věc je naprosto jasná, protože doručenku, kterou poprvé viděl u soudního jednání (dne 25. 10. 2017), nepodepsal a věděl, že zásilku převzal jeho otec. Dále uvedl, že když se na doručenku dívá a dívá se na podpis na doručence, toto není podpis žalobce, jak se dá zjistit i z korespondence, kterou si se správním orgánem vyměňoval a např. i z pracovní smlouvy, kterou k nahlédnutí soudu předložil a která je z data 28. 04. 2014 a na níž je i podpis žalobce. Z této smlouvy jasně vyplývá, že pracuje na osmihodinovou pracovní dobu. Dále uvedl, že na doručence je tiskacím písmem uvedeno L. H., sdělil, že je schopen i dodatečně pro soudní řízení zjistit, pokud to bude potřeba, kdo zásilku skutečně převzal, tedy na jaké číslo OP.

U soudního jednání zástupce žalovaného uvedl, že správní orgán může podle zákona doručovat zásilku tam, kde je ten, komu je doručováno, zastiženo. V tomto případě z doručenky, která je součástí správního spisu, zcela jednoznačně vyplývá, že bylo doručováno žalobci na adresu N. 33, tento zásilku osobně převzal, takže ze strany správního orgánu není sebemenší pochybnost o tom, že bylo ze strany správního orgánu doručováno správně a nevznikla tedy žádná pochybnost o řádném doručení. Pokud žalobce tvrdí, že zásilku převzal jeho otec, který je jiného jména a že žalobce sám tuto skutečnost zjišťoval na

příslušné poště, nepředložil o tom správnímu orgánu ani soudu žádný důkaz, ať už takový, že na poště zjistil, že zásilku za něho převzala jiná osoba s jiným číslem OP než je on sám anebo sdělení pošty, že skutečnost, kdo opravdu zásilku převzal, se nedá již zjistit. Žádné důkazy v tomto směru žalobce nepředložil. Na doručence je přímo uvedeno jméno doručovatelky a i prostřednictvím této osoby mohl žalobce zjistit, jak to skutečně s doručením uvedené zásilky bylo a v tomto směru důkaz předložit. Žalobce nyní sám uvádí, že některé písemnosti jsou mu stále zasílány na adresu trvalého bydliště, pokud však přebývá v jiném místě, dalo se na poště zařídit doručování způsobem, který je v souladu se zákonem, a to buď dosílkou zásilek, nebo uvedení doručovací adresy do centrální evidence obyvatel. Přestupkové jednání žalobce bylo řešeno správním orgánem v roce 2015 a v tomto roce žalobce měl zjistit, že předvolání k nařízenému jednání převzal za něho někdo jiný, musel to tedy zjistit nejpozději při doručování rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a tuto skutečnost měl uvést a také důkazně prokázat nejpozději v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Je nelogické, aby člověk, který je obviněn z přestupku a dokonce jako součást sankce je i zákaz řízení motorových vozidel, pokud by nepřevzal předvolání k ústnímu projednání, tak by tuto skutečnost doložil nejpozději v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Nic takového se nestalo a až u soudního jednání, tedy v podstatě po dvou letech, žalobce přichází s tím, že by mohl soudu doložit důkaz o tom, že zásilku nepřevzal on, ale jiná osoba, a že o nařízeném jednání se nedozvěděl. Žalobce si dostatečně nechránil svá práva, již v roce 2015 mohl bez problémů předložit důkaz, z něho by jednoznačně vyplynulo, že zásilku nepřevzal. I když uplynula doba již dvou let, do současné doby žalobce nepředložil žádný relevantní důkaz v tomto směru.

Žalobce k tomu dodal, že když podával odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ač v té době ještě spornou doručenkou neviděl, věděl, že ji nemohl podepsat, proto poukazoval na to, že na doručence musí být jiný podpis, než jeho a v té době si myslel, že tam je uvedeno i č. OP toho, kdo písemnost převzal. Proto v té době nekontaktoval ani poštu a myslel si, že krajský soud se bude touto skutečností zabírat, což se však nestalo.

III. Posouzení věci Krajským soudem

Žaloba není důvodná

Dle § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena, provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo území obvodu tohoto správního orgánu.

Námítky žalobce ohledně doručení předvolání k nařízenému ústnímu jednání Krajský soud nepokládá za správné, tedy se s nimi neztotožňuje.

Krajský soud uvádí, že ze správního spisu bylo zjištěno, že Oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání L. H. bylo tomuto doručeno tak, že žalobce doručení osobně převzal dne 13. 08. 2015 na adrese N. 33, S. 1. Vyplyvá to totiž z přiložené doručenky, která obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Na doručence je uvedeno, že se doručuje tato písemnost panu L. H. (...), tedy na doručence kromě jména a příjmení je

uveden i rok narození a soud souhlasí s stvrzením žalovaného v tom, že je to z toho důvodu, aby nemohlo dojít k jakékoli záměně toho, komu má být písemnost doručena, neboť skutečně na stejné adrese mohou bydlet např. otec a syn stejného jména a proto správně na doručence je uveden i rok narození, aby nemohlo dojít k záměně. Žalobci bylo doručováno na adresu jeho trvalého bydliště a to z toho důvodu, že ve správním řízení žalobce žádnou jinou adresu pro doručování správnímu orgánu neuvedl a to, že doručovací adresu do P. PČR uvedl a tato je uvedena v oznámení přestupku 16. 07. 2015, neznamená, že žalobce sdělil doručovací adresu správnímu orgánu, neboť dle ust. § 19 odst. 4 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Žalobce však správnímu orgánu, který věc projednával v prvním stupni, žádnou doručovací adresu nesdělil, a proto mu bylo správně, v souladu se zákonem doručováno na adresu jeho trvalého bydliště.

Podle citovaného ust. § 20 odst. 1 správního řádu však fyzické osobě lze písemnost doručit, kdekoliv bude zastižena.

Soud má za to, že žalobce byl zastižen na adrese trvalého bydliště, a takto soud usuzuje z toho, že předvolání k nařízenému jednání osobně 13. 08. 2015 žalobce převzal. Na doručence je v kolonce Prohlášení příjemce zásilky, jméno a příjmení příjemce uvedeno tiskacím písmem L. H. a pod tím je uvedeno, že zásilka byla převzata 13. 08. 2015 a v kolonce Podpis je psacím písmem uvedeno H. Na doručence se také nachází jméno, příjmení i podpis pracovníka doručující uvedenou písemnost žalobci.

Správní orgán I. stupně tedy nemohl mít a důvodně neměl žádnou pochybnost o tom, že oznámení O zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 19. 10. 2015 v 15:30 hod. převzal osobně žalobce L. H. a že tuto písemnost nepřevzala žádná jiná osoba.

Žalobce však tvrdí, že až za několik měsíců po doručení této zásilky zjistil, že zásilku převzal jeho otec Mgr. Z. H.

Soud zde uvádí, že oznámení o zahájení přestupkového řízení a současně předvolání k nařízenému ústnímu jednání bylo doručováno přímo do vlastních rukou adresáta pana L. H., který je jasně na zásilce označen i s datem narození a z ničeho nevyplývá, že by Oznámení a předvolání k nařízenému jednání měla převzít nějaká jiná osoba, tedy otec žalobce, když při doručování do vlastních rukou se příjemce musí doručovateli prokázat občanským průkazem nebo jiným platným dokladem, z něhož se dá zjistit totožnost toho, komu je zásilka doručována.

Tvrzení žalobce o tom, že zásilku, tedy předvolání k ústnímu jednání převzal jeho otec, uvádí poprvé až v žalobě podané prostřednictvím pošty 14. 07. 2016. Žalobce tedy až po téměř jednom roce uvádí jméno, adresu a datum narození toho, kdo měl za něho uvedenou zásilku převzít.

Už v době, kdy žalobci bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí, z něhož žalobce věděl, z jakého přestupkového jednání je obviněn a jaký mu hrozí trest, se tedy mohl, pokud by, jak

tvrdí, předvolání k nařízenému ústnímu jednání on neobdržel, dozvědět o tom, kdo za něho předvolání k nařízenému ústnímu jednání převzal, zvláště pak, když se mělo jednat o jeho otce, který má stejnou adresu trvalého bydliště jako žalobce. Žalobce však v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pouze uvádí, že on uvedenou zásilku nepřevzal a o nařízeném ústním jednání se nedozvěděl.

Tuto skutečnost, kterou žalobce tvrdí, tedy že předvolání k nařízenému ústnímu jednání si nepřevzal on, ale jeho otec, naprosto ničím nedokazuje, nepředložil potvrzení doručovací pošty o tom, kdo zásilku dne 13. 08. 2015 převzal, tedy nepředložil správnímu orgánu, ale ani soudu naprosto žádný důkaz o tom, že zásilku za něho převzal otec.

Tvrzení žalobce tedy soud, stejně jako žalovaný, nepokládá za tvrzení pravdivé, jde o tvrzení, které je naprosto ničím nepodložené a z přiložené doručky ve správním spise je jednoznačné, že zásilka byla doručována L. H. narozenému roku ... na adresu jeho trvalého bydliště v N. a tuto, jak vyplývá z údajů na doručence, také L. H. ... osobně převzal. Soud zde uvádí, že se mu jeví také naprosto nepravděpodobné, že by se o doručení zásilky do vlastních rukou žalobce, pokud, jak tvrdí, tuto nepřevzal, ale převzal ji jeho otec, dozvěděl až za několik měsíců, když bylo doručováno na adresu trvalého bydliště žalobce, kde má trvalé bydliště, jak žalobce sdělil, i jeho otec, když žalobce uvedl, že se stalo v několika případech, že nějaká „obyčejná“ pošta žalobci došla na adresu trvalého bydliště N. a nikoli do P., tuto převzal za žalobce otec a vždy ji žalobci při jeho návštěvě v místě bydliště předal. Pokud jde o doručování písemnosti do vlastních rukou uvedl, že toto byl první případ, kdy zásilku do vlastních rukou za žalobce převzal někdo jiný, tedy jeho otec, než samotný žalobce.

Soud tuto žalobní námitku uzavírá tak, že se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k nařízenému jednání bylo žalobci řádně a zákonným způsobem doručeno do místa trvalého bydliště, do místa, kde byl osobně zastižen, neboť si zásilku 13. 08. 2015 osobně převzal. O této skutečnosti nejsou ze strany soudu žádné pochybnosti.

Krajský soud v Brně tedy má za to, že přestupkové jednání žalobce bylo řádně zjištěno, skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a to z důkazů založených v policejním spise, když důkaz tímto spisem u jednání správního orgánu byl proveden.

Žaloba žalobce tedy důvodná není, a proto ji soud ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. listopadu 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.